

„'t Zal morgen beter gaan, maar ik kon er waarlijk niets aan doen,” zeide zij.

„Waarom niet? Is 't dan te veel wat ik van je vraag! Is het zoo moeilijk om je in de stemming te denken, die ik verlang?” In Duinwijk kon je het zoo goed. Zeg mij of je iets wenscht, of je iets ontbreekt, zeg het me gerust. Moet Jans iets hebben? Koop het dan toch!

„Och Frank, je bent zoo goed en ik zal wel mijn best doen!”

Den volgenden dag deed zij wat zij kon. Zij wilde aan iets aangenaams denken, maar wat zou dat nu zijn; voor zoover zij zich herinnerde was er niets in haar verleden, dat haar aangenaam stemde, alles was even treurig; daar klonk een orgel in de verte en speelde „Der schöne blaue Donau,” er trilde iets in haar, zij lachte en lachte, Frank knikte.

„Juist dat is 't! Blijf zoo een oogenblik! Nu weet ik wat ik doen zal; ik zal een draaiorgel aanschaffen.”

Zij lachte voort en hij was tevreden.

Zoo ging het dag aan dag, uren lang. Rose Marie liet hem geduldig be- gaan; toen de schetsen af waren begon hij met zijn schilderij.

„Rosa Marina! dat zal ons beiden beroemd maken,” zeide hij „ze zullen over mij spreken, of zij boos op mij worden of mij ten hemel verheffen, 't kan me niet schelen, maar mij opmerken, dat zullen en moeten zij!”

Hij begon met koortsachtige kunst te werken en na eenige dagen kon men tusschen de vele penseelstreken en vlakken iets onderscheiden, wat zee, wat lucht en wat strand moest beduiden. Op het strand zou dan een vrouwen- figuur zitten; vaag en onbestemd kwamen de omtrekken reeds te voor- schijn; telkens en telkens wischte Frank uit of schilderde het over.

Wanneer Rose Marie een geheele morgen geposeerd en gehoorzaam al zijn vingerwijzingen gevolgd had, wierp hij plotseling zijn palet neer, streek met zijn dik in de verf gedoopt penseel over hetgeen hij gewerkt had en riep uit.

„'t Gaat van daag niet, zoo zit je al te teatraal!”

Jansje verveelde zich bitter onder deze lange séances; zij verlangde een ge- zelliger omgang; gelukkig waren er een paar andere commensalessen, die niets te doen hadden en haar gezelschap kwamen houden.

Rose Marie begon er echter slecht uit te zien; zij voelde zich onvoldaan; de verveling, het nietsdoen, het gedwongen zitten uren lang in het atelier, dikwijls voor niets drukte haar zeer. Zij zweeg, maar haar gedachten werkten altijd door, zij deed zich zelf allerlei vragen, haar ziel werd ernstiger, haar geest rijper; en vandaar dat ook haar gelaat niet meer zoo ongekunsteld als vroeger al haar gewaarwordingen weergaf. Zij had slechts één genot, haar studiën; maar slecht met de grootste moeite kon zij daaraan een uurtje wij- den. 's Avonds als zij alleen was bleef zij nog een paar uren werken; dat ver- frischte haar geest; dat ontspande haar na het geestlooze leven van den dag.

Maar ook dit mocht niet lang duren; Jansje begon in het midden van den winter te sukkelen en leed aan slapeloosheid; als een ondeugend kind dwong zij haar zuster bij bed te zitten zonder iets te doen.

„Ik zal 't Frank zeggen!” dreigde zij dan.